

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Steve Berry
THE KAISER'S WEB

Copyright © 2021 by Steve Berry
First published by Minotaur Books, an imprint of St. Martin's Publishing
Group
Translation rights arranged by Writer's House LLC., New York, USA
All Rights Reserved
Translation Copyright © 2022 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04521-5

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

STIV
BERI
KAJZEROVA MREŽA

Preveo Mirko Bižić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2022.

*Za Keli Ragland,
urednicu svetske klase i još bolju osobu*

Mase nemaju mnogo vremena za razmišljanje.

A koliko je neverovatna spremnost savremenog čoveka da veruje.

– Adolf Hitler

UVOD

Savezna država Bavarska, Nemačka

Subota, 8. jun

10.40

Deniju Danijelsu dopadala se sloboda koju je osećao otkad više nije bio predsednik Sjedinjenih Američkih Država. Nema sumnje, on je voleo da bude predsednik i osam godina vršio je tu dužnost najbolje što je mogao, ali stvarno je obožavao svoj sadašnji ovakav život. Mogućnost da se kreće okolo. Da ide kuda želi i kada želi.

Odbio je bilo kakvu zaštitu Tajne službe posle isteka mandata, na šta je imao pravo, rekavši da želi da uštedi novac poreskih obveznika. Međutim, istina je bila da nije voleo da ima dadilje. Ako neko želi da mu naudi, neka pokuša. Uopšte nije bio bespomoćan, a bivši predsednici nikada nisu bili velika pretnja za bilo koga.

Naravno, prepoznavali su ga.

To je bilo očekivano uz takav položaj.

Kad god bi se to desilo, bio je ljubazan i prijatan, kao što ga je naučila njegova majka. Ali ovde, duboko u južnoj Bavarskoj, u kišno subotnje jutro u kasno proleće, šanse da se to dogodi bile su veoma male. Osim toga, nije bio na dužnosti već šest meseci, što je, praktično, čitava večnost u politici. Sada je bio mlađi senator iz velike države Tenesi. Došao je ovamo da pomogne prijatelju.

Zašto?

Zato što prijatelji to čine jedni za druge.

Lako je našao policijsku stanicu u Partenkirhenu. Planinski gradić bio je toliko tesno isprepleten s Garmišem da je bilo teško reći gde se jedna opština završava, a druga počinje. Znao je da se građevina od granita nalazi na mestu nekadašnje olimpijske ledene dvorane, sagrađene 1936. godine, kada je Nemačka bila domaćin zimskih olimpijskih igara. Iza, u daljini, videli su se

alpski obronci obrasli zimzelenim drvećem, premreženi skijaškim stazama, na kojima više nije bilo mnogo snega.

Došao je da razgovara sa ženom koja je privedena po naređenju dobijenom direktno od kancelarke Nemačke. Ime koje je dobila po rođenju bilo je Hana Kres. Juče je provera Evropola pokazala da je ona beloruska državljanka bez krivičnog dosijea. Takođe, na osnovu podataka sa interneta uspeli su da saznaju da je posedovala stan u skupoj zgradi u Minsku, vozila *mercedes* klase C i prošle godine četrnaest puta putovala izvan Belorusije, a sve to bez ikakvog zaposlenja i izvora prihoda.

Izgleda da je niko nije obučavao umeću diskrecije.

Dešavalo se nešto krupno.

Mogao je to da oseti.

Dovoljno važno da je njegova stara prijateljica, nemačka kancelarka lično, sama tražila njegovu pomoć.

Njemu se to dopadalo. Dobro je kada ste potrebni ljudima.

Zatekao je Hanu Kres u maloj sobi za ispitivanje, bez prozora, s jakim svetlima i prljavim podnim pločicama. Sedela je za stolom, sa cigaretom u ruci, a vazduh je bio gust od plavog dima koji mu je pekao oči. Ušao je u prostoriju sam i zatvorio vrata za sobom, pošto je tražio da niko drugi ne prati ili ne snima razgovor, po uputstvima kancelarke.

„Zašto sam ovde?“, upitala je ona poslovnim i praktičnim tonom na dobrom engleskom jeziku.

„Neko je smatrao da bi ovo bilo sjajno mesto da se ti i ja upoznamo.“
Neće joj dozvoliti da ga izigra.

Ona je izduvala još jedan oblak dima. „Zbog čega poslati američkog predsednika da razgovara sa mnom? Ovo se tebe nimalo ne tiče.“

On je slegnuo ramenima i seo, spustivši plastificirani koverat na sto.

Toliko o tome da ga ovde ne prepoznaju.

„Ja više nisam predsednik. Samo običan čovek.“

Ona se nasmejala. „Kao da kažeš da je zlato samo običan metal.“

Dobro rečeno.

„Došla sam u Nemačku da isporučim koverat“, rekla je i pokazala na sto. „Ne da budem uhapšena. A sada američki predsednik hoće da razgovara sa mnom?“

„Izgleda kao da je ovo tvoj poseban dan. Došao sam ovamo da pomognem prijateljici. Mari Ajzenhut.“

„Uvažena kancelarka Nemačke. *Oma* lično.“

On se osmehnuo na taj nadimak. Baka. Nacije. To se svakako odnosilo i na njene godine i na dugo vreme koliko je Ajzenhutova bila na funkciji kancelara. U Nemačkoj nije postojalo vremensko ograničenje za to. Ostajali ste na funkciji onoliko koliko vas ljudi žele. Njemu se, zapravo, dopadao taj sistem.

Ona je s uživanjem još jednom duboko uvukla dim cigarete, pa ugasila opušak u pepeljari. „Došao si da pričaš. Evo, sada pričamo. Možda ćeš me onda pustiti da odem.“

Ova žena pojavila se juče u Garmišu zbog sastanka ugovorenog putem niza imejlova koje je kancelarkinom osoblju poslao čovek po imenu Gerhard Šib. Zamisao je bila da se organizuje prenos dokumenata od Šiba, sa Kresovom kao kurirom, što se i dogodilo. Otuda ovaj koverat. Zatim je Kresova pritvorena. Zašto? Dobro pitanje, na koje njegova stara prijateljica kancelarka nije u potpunosti odgovorila. Ali ko je on bio da osporava njene metode? Njemu je, jednostavno, bilo drago što je uključen u ovo.

„Ko je Gerhard Šib?“, upitao je.

Ona se osmehnula, a od toga joj se jasnije videla modrica na desnom obrazu. Plava mrlja kvarila je inače upečatljive crte lica. Koža joj je bila mlečnobela, a oblik usta i nosa činili su je privlačnom na strog način, mada su njene plave oči bile zamagljene i daleke.

„On je čovek koji pokušava da pomogne“, rekla je.

To nije bio odgovor. „Pitaću ponovo. Ko je Gerhard Šib?“

„Čovek koji mnogo zna.“ Pokazala je na koverat. „A spreman je da podeli s drugima nešto od onoga što zna.“

„Zašto nije sam istupio s tim informacijama?“

„Ne želi da ga nađu. Čak ni *Oma*.“ Zastala je. „Ili bivši predsednici. Poslao je mene.“ Oštro se zagledala u njega. „Ti ne razumeš ništa od ovoga, zar ne?“

On je u toj uvredi uhvatio skrivenu poruku.

U ovome postoji nešto više nego što ti znaš.

„Postoje neki ljudi i neke stvari iz prošlosti koji i danas imaju značaj“, nastavila je ona. „Veliki značaj, u stvari. Kao što će nemačka kancelarka otkriti – ako nastavi da se bavi ovim. Reci *Omi* da se potruđi i bude vredna.“

„U vezi sa čim?“

„U vezi s pobedom.“

Čudan odgovor, ali on je pustio da to prođe tako. Podigao je koverat sa stola. „Unutra je list papira s brojevima. Izgledaju kao GPS koordinate. Jesu li?“

Ona je klimnula glavom. „To je mesto koje bi, kako su mi rekli, trebalo da posetiš.“

„Zašto?“

Ona je slegla ramenima. „Kako bih ja to mogla da znam? Ja sam samo kurir.“

„Nisi se potrudila da pomeneš ništa od ovoga juče.“

„Nisam ni dobila priliku za to. Pre nego što su me uhapsili i udarili u lice.“

To je objašnjavalo modricu.

„Pročitao sam ostale papire iz koverta“, rekao je. „U njima se govori o onome što je odavno završeno. Drugi svetski rat. Hitler. Nacisti.“

Ona se nasmejala, kratko i šuplje. „Neverovatno je kakvo značenje može da ima istorija. Obrati pažnju, bivši predsedniče, mogao bi nešto da naučiš.“

Mogao je da vidi da će s njom biti teško.

Međutim, on se specijalizovao za teškoće. „Da li je Gerhard Šib moj učitelj?“

„Her Šib samo pokušava da pomogne.“

„U kom smislu?“

Ona se osmehnula. „Da se otkrije istina. Kom drugom?“

Posegnula je za paklicom cigareta. On je zaključio da bi još jedna mogla da pomogne da joj se razveže jezik pa joj je dopustio tu privilegiju. Ona je brzo zapalila i dva duboko uvučena dima kao da su je opustila.

Morao je da zna više.

Naročito o poreklu dokumenata u kovertu.

Njene oči su se izmenile. Sumorni, zamišljeni pogled zamenio je iznenadni strah, pa zatim bol, a onda očajanje. Mišići njenog lica zgrčili su se u izraz koji je iskazivao patnju. Cigareta joj je ispala između prstiju. Posegnula je rukama prema grlu. Isplazila je jezik i zagrcnula se, pokušavajući da uvuče vazduh u pluća. Na usnama joj se nakupila pena i počela da se cedi s njih.

On je ustao i pokušao da joj pomogne. Ona se obema rukama uhvatila za njegov sako, očiju razrogačenih od užasa.

Kajzerova mreža

„Kaj... zer.“

Uspela je da grčevito udahne još jednom, a onda joj je glava pala na stranu kada su mišići u njenom vratu popustili. Telo joj se opustilo i klonula je na stolici. U njenom poslednjem izdisaju osetio se nagoveštaj gorkog badema.

Miris koji je on prepoznao.

Cijanid.

Zurio je u kutiju cigareta na stolu i opušak koji je i dalje goreo na podu.

Šta, kog đavola?

I šta je htela da kaže tim...

Kajzer.

TRI DANA KASNIJE

PRVO POGLAVLJE

Republika Belorusija

Utorak, 11. jun

8.50

Koton Malon umeo je da prepozna znak nevolje. I trebalo je da to ume, pošto je češće živeo u stanju opasnosti nego izvan njega. Uzmimo za primer današnji dan. Počeo je sasvim nevino doručkom u veličanstvenom hotelu *Peking*. Blesku Orijenta u bivšoj državi sovjetskog bloka. Prvoklasnom u svakom pogledu, kao što je i trebalo da bude, pošto je Malon imao društvo na ovom putovanju.

„Mrzim avione“, rekla je Kasiopeja Vit.

On se osmehnuo. „Reci mi nešto što ne znam.“

Leteli su na kilometar i po visine, na jugozapad u pravcu Poljske. Ispod njih su se prostirali kilometri nenaseljenih šumskih predela, s retkim i međusobno veoma udaljenim gradićima. Došli su na istok da učine uslugu bivšem predsedniku Deniju Danijelsu, koji se pre dva dana pojavio u Kopenhagenu s problemom. Nemačka kancelarka tražila je nekoga po imenu Gerhard Šib. Beloruskinja Hana Kres pojavila se u Bavarskoj s nekim neverovatnim informacijama, a onda je ubijena, ali ne pre nego što je izgovorila jednu reč.

Kajzer.

„Mislite li da biste vas dvoje mogli na brzinu da otputujete do Minska i vidite da li možete da saznate nešto više o njoj ili Gerhardu Šibu?“, pitao je Danijels.

Zato su unajmili avion i doleteli iz Danske juče ujutro, i čitavog dana raspitivali se po gradu.

To je privuklo pažnju.

„Misliš li da možemo da izađemo iz ove zemlje u jednom komadu?“, upitala je ona.

„Rekao bih da su šanse za to otprilike pola-pola.“

„Ne dopadaju mi se takve šanse.“

On se iscerio. „Stigli smo dovde.“

Jedva su stigli da umaknu iz hotela pre nego što je milicija došla da ih traži. Zatim su stigli do aerodroma tik ispred svojih progonitelja, samo da bi otkrili da je avion kojim su juče doputovali konfiskovan. Zato je on uradio ono što bi uradio svaki preduzimljivi knjižar koji je nekada bio obaveštajni oficir Ministarstva pravde Sjedinjenih Američkih Država, i ukrao drugi.

„Stvarno mrzim avione“, ponovila je ona. „Pogotovo one po kojima jedva mogu da se krećem.“

Izbor letelica bio im je ograničen i on je izabrao GA8 *erven*. Australijske proizvodnje. Jedan motor, krila s podupiračima, sav od metala, čudnog, asimetričnog oblika. *Pomalo kockast i tesan*, bio bi tačniji opis. Napravljen za neravne piste i sletanje u šikaru. On je jednom leteo takvim avionom pre nekoliko godina i dopao mu se. U ovom modelu nije bilo standardnih osam sedišta, tako da je kabina iza njih bila donekle prostrana. Reklamni natpisi na trupu potvrđivali su da je ovo avion za sportske padobrance, a motor nije bilo teško pokrenuti spojenim žicama.

Pogledao ju je dok je kroz prozor zurila u zemlju.

„Nije toliko loše“, rekao je.

„Sve je relativno.“

Bila je prelepa. Mešavina latinskih i arapskih gena očigledno je stvarala neke izuzetno privlačne žene. Na to treba dodati da je bila pametna i snažljiva i imala hrabrost lavice, i kako je onda ne voleti? Malo toga moglo je da je uzdrma, ako se izuzme to što je mrzela hladnoću, a dok je on uzmicao od zatvorenih prostora, ona se grozila visine. Nažalost, kao da nijedno od njih nije moglo da izbegne ni jedno ni drugo od ta dva.

„Znaš li gde smo?“, upitala je ona.

„Rekao bih severno od Bresta, koji se nalazi tačno na granici sa Poljskom. Nadao sam se da ću spaziti grad, malo dalje prema jugu.“

Napamet je birao kurs leta, zadržavajući jutarnje sunce iza njih i prateći kompas na komandnoj tabli, da bi nastavio da se kreće ka jugozapadu. Ako bi krenuli previše na sever, završili bi u Litvaniji, čime bi se njihove nevolje produžile. Želeli su da stignu u Poljsku, na bezbedno, nazad u Evropsku uniju. Beloruski Komitet državne bezbednosti ostao je nešto najbliže sovjetskom

KGB-u, što je i dalje postojalo. Čak je zadržao isti skraćeni naziv, s reputacijom velikog kršioca ljudskih prava. Mučenja, pogubljenja, prebijanja – što god vam padne na pamet – ti momci bili su krivi za to. Zato je on radije birao da ne isproba nijedan od njihovih metoda iz prve ruke.

Blago je držao upravljač, koji je nicao direktno iz poda, umesto da viri iz komandne table. Malon je imao odličnu vidljivost kroz prednji prozor i prozore sa strane. Nebo ispred njega bilo je vedro, a zemlja – more gustog drveća. Put se pružao kao tamna, vijugava linija kroz šumu, mestimično prolazeći pored poneke farme.

On je voleo da leti.

Avion je za njega bio kao zasebno i samosvojno biće. Nekada je trebalo da letenje bude njegov posao, ali okolnosti su se promenile, što je, kada se u obzir uzme njegov život, zvučalo kao preblaga izjava.

Brzo je preleteo pogledom preko komandne table. Brzina leta: osamdeset čvorova. Gorivo: sto sedamdeset litara. Svi električni uređaji u redu. Komande: reaguju.

Dole, prema jugu, u daljini je spazio Brest.

Savršeno.

„Evo našeg orijentira“, rekao je. „Granica nije daleko.“

Brzo su preleteli rastojanje od 190 kilometara od Minska dovde. Kada se nađu u Poljskoj, pronaći će neki aerodrom za putničke avione na koji će sleteti, a zatim otići iz zemlje prvim sledećim letom. Bilo je rizično da nastave da koriste ovo ukradeno prevozno sredstvo.

Popustio je gas, smanjio brzinu i podesio zakrilce, puštajući *erven* da se spusti oko trista metara. Nameravao je da pređe granicu leteći nisko, ispod radara.

„Idemo“, rekao je.

Održavao je postojan broj obrtaja motora, zvuk propelera s dva kraka uopšte se nije menjao. Izgledalo je da motor radi bez zastajkivanja. Krila su malo zavibrirala od vazduha na manjoj visini, ali to nije bilo ništa uznemirujuće.

Onda je video blesak između drveća.

Posle toga, projektil je izleteo između krošnji, pravo prema njima.

Povukao je upravljač i nagnuo letelicu u napetom, oštrom manevru, u kome su se krila našla skoro u vertikalnom položaju u odnosu na zemlju. Na

svu sreću, *erven* je bio dorastao tome i mogao je da izdrži ovakav zaokret, ali mala brzina nije im išla u prilog i počeli su da padaju.

Projektil je eksplodirao iznad njih.

„Ručni raketni bacač“, rekao je on, povlačeći upravljač i pritiskajući gas da bi povećao brzinu. „Izgleda da nas nisu zaboravili.“

Ispravio je avion i spremio se za podizanje na veću visinu.

Doda vola s letenjem ispod radara. Ionako su ih već napali.

„Dolazi još jedna“, povikala je Kasiopeja, gledajući kroz prozor.

„Odakle?“

„Ima ih dve. S obe strane.“

Sjajno.

Pritisnuo je gas do kraja i nakrivio zakrilce za oštro uzletanje.

Čule su se dve eksplozije. Jedna u daljini, koja nije izazvala nikakvu štetu, ali je druga ostavila zadimljenu rupu u jednom krilu.

Motor je zakrkljao.

Dohvatio je prekidač za dotok goriva i zatvorio rezervoar s leve strane, nadajući se da će tako sprečiti da vazduh prodire u cev. I dalje su se uspinjali, ali motor je počeo da se napreže.

„Ovo nije dobro“, rekla je Kasiopeja.

„Ne, nije.“

Avion se tresao i drmusao, i Malon se borio s upravljačem, koji mu se otimao između nogu. „Znam da ne želiš ovo da čuješ. Ali padamo.“

DRUGO POGLAVLJE

Kasiopeja zaista nije želela to da čuje.

Ni najmanje.

Avion je nastavio da se trza. Ništa u vezi s ovom situacijom nije izgledalo dobro. Skrenula je pogled na merač visine i primetila da se približavaju visini od hiljadu metara.

„Zašto se penjemo?“, upitala je.

Koton se borio s upravljačem aviona, koji se naizgled odupirao svakoj njegovoj komandi. „Dole će nas razneti na komade. Odveži se i idi pozadi da vidiš ima li padobrana.“

Ona se zagledala u njega u neverici, ali je znala da ne treba da se raspravlja. On je davao sve od sebe da ih održi u vazduhu i bila mu je zahvalna za to. Otvorila je kopču na sigurnosnom pojasu i skinula remenje s ramena.

Avion se jako zatresao.

Uхватила se za naslon sedišta, pa se oteturala u zadnji deo kabine. S obe strane bile su klupe. Osim njih nije bilo ničega.

„Prazno je“, doviknula je.

„Pogledaj ispod klupa“, rekao je Koton.

Posrnula je na desnu stranu aviona i kleknula. Uхватила se za klupu i podigla dugačko tapacirano sedište, pričvršćeno šarkama. Unutra je bio jedan padobran. Izvukla ga je iz sanduka ispod sedišta pa prešla na drugu stranu i otvorila drugu klupu. Bila je prazna.

Samo jedan padobran?

Ma hajde.

Koton je nastavio da se bori.

Izgledalo je da vertikalno i horizontalno upravljanje reaguje, ali morao je da uloži napor da bi usmeravao avion. Spustio je zakrilce, tako dobijajući na brzini. Avioni se procenjuju na osnovu nosivosti, doleta i brzine. U ovim okolnostima, avion se ponašao izvanredno.

Projektil iz ručnog bacača oštetiо je krilo i zakrilce za upravljanje. Gorivo je isticalo iz rupe, tako da su se rezervoari koji su bili napola puni pri poletanju ubrzano praznili. Motor je nastavio da se muči, a propeler nije toliko prosecao koliko žvakao vazduh. Upravljač je postao labav između njegovih nogu, što je verovatno značilo da je polomio zakrilce za hlađenje dok je povećavao visinu, ali uspeo je da ispravi i umiri letelicu na visini nešto manjoj od kilometar i po.

Sve vreme nastavljali su da se kreću prema jugozapadu.

Sa zemlje nije doletelo još projektila i on se nadao da to znači da su prešli u Poljsku. Međutim, to je bilo nemoguće znati, pošto se ispod njih unedogled pružalo samo drveće.

Poluga upravljača otrgla mu se iz ruke i avion je prestao da se kreće. Merni instrumenti su poludeli. Kazaljke za pritisak i ulje pale su na nulu. Avion se propinjao kao pobesneli bik.

„Ovde je samo jedan padobran“, doviknula je Kasiopeja.

„Stavi ga na leđa.“

„Molim?“

„Navuci tu prokletinju na sebe.“

Kasiopeja nikada nije ni takla padobran, a kamoli da ga stavi na leđa. Poslednje što je ikada očekivala da radi u životu bilo je skakanje iz aviona.

Pod ispod nje podrhtavao je kao od zemljotresa. Motor je pokušavao da ih održi u vazduhu, ali sila teže žestoko se borila da ih obori. Provušla je ruke kroz remenje za ramena, preostali remen provukla između nogu i podesila metalne kopče.

„Otvori vrata sa strane“, doviknuo je on. „Požuri. Ne mogu još dugo da održim ovu stvar u vazduhu.“

Ona je dohvatila kvaku i povukla klizna vrata po šini, pa ih učvrstila da se ne zatvore. Topao vazduh nahrupio je unutra. Zemlja je proletala ispod njih, ali bila je zaista daleko.

„Moramo da iskočimo“, rekao je Koton, nadjačavajući buku.

Da li ga je dobro čula?

„Nemamo izbora. Ne mogu da spustim avion na zemlju, a on više neće da ostane u vazduhu.“

„Ne mogu da iskočim.“

„Da, možeš.“

Ne, nije mogla. Bilo je već dovoljno loše što je u ovom avionu. To joj je oduzimalo svu hrabrost. Ali da iskoči napolje? U otvoreno nebo?

Koton je otkopčao svoj pojas i skotrljao se iz sedišta. Avion, sada bez pilota, trznuo se napred pa nazad. On se zateturao u zadnji deo kabine i obuhvatio je rukama, provlačeći ruke između padobrana i njenih leđa.

Stajali su licem u lice.

Blizu.

On ih je oboje povukao i počeli su da se migolje prema vratima.

„Kotone...“

„Stavi ruku na alku u obliku slova D“, rekao joj je on. „Izbroj do pet i onda je povuci.“

Njene oči odavale su užas koji ju je obuzeo.